

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 Vtrum sit concupiscentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](#)

Positione secundi articuli. In omni ordinata dispositione unitas specifica sumitur ex parte causa extrinsecorum, vel intrinsecorum, efficiens, vel formalis, non enim liquet, quin potius litera asserta summa materialiter, puta calorem excedentem respectu febris, & similia. Secundum est, quo pacto priuatio originalis iustitiae ponitur causa originalis peccati in secundo articulo, & in 3. ponitur quod est formalis in ipso peccato originali.

¶ Ad evidenter ho-
rum fact, quod cū
dispositio sit ordo
habentis parces, in
omni inordinata di-
positione plura con-
current oportet. Ipse
& tanta ad illā, quā
parces integrales, &
aliquid tanquam ra-
dices vel totius di-
positionis, vel reli-
quarum partium, uel
di gratia. In febre
cholerica excessivus
calor est, & quasi
par febris, & radix
febris in reliquis par-
tibus corporis. Inter
has autem quasi par-
tes illā uia cauf ob-
tinetur, unde tali dis-
positio simpliciter
ponatur in esse, &
de tali causa uerifica-
tur litera, quamvis
ridicula loquatur.
Est namque huius
mo si quis pars cau-
sa, & actus, & for-
maliter, ut paret in
exempli litera. Ex
cessione namque ca-
torum & facit febrem,
& formaliter in febre
est unde litera de in-
trinseca, vel quasi
intrinseca causa pro-
pria uerificatur, non
materialiter, ut sic, quo
mazilla respon-
tur in esse per mate-
riam, sed ex qua po-
nitur in esse, que est
ut formaliter, & acti-
ua, & non solum ma-
teria rationem ha-
bens diversimode.
Ex sic pater solutio
primi dubii simul,
& secundi. Nam ex
hoc patet, quod pri-
uatio originalis suffi-
cieat, quia est prima
intrinseca radix ori-
ginalis peccati, cau-
sa eius ponitur non
qualitercumque, sed
formalis, ut ex discur-
ritu literae patet.

* Super questionis
2. articulum ser-
tum.

¶ In articulo tertio
duo occurunt du-
bia, primo quoniam
se habent inordina-
tio voluntatis ad
peccatum originale
materialiter, & ad

A priuationem originalis iustitiae, in litera namque nihil uidetur
de hac exprimi. Materialis enim in peccato originali ponitur
concupiscentia, quam in aliis viribus confitetur ex eo pater,
quod litera reddit rationem, quare dicatur concupiscentia,
inquit. Inordinatio aliarum virium animarum praecepit e in hoc

nō mentis ad Deum: & ideo pec-
catum originale est unum specie,
& in uno homine non potest esse
nisi unum numero: in diversis
autem hominibus est unum spe-
cie, & proportione, diuersum au-
tem numero.

¶ 2 Præterea. Vnde & idem habi-
tus non inclinat ad contraria. ha-
bitus enim inclinat per modum
naturæ, que tendit in unum: sed
peccatum originale etiam in uno
homine inclinat ad diuersa. ergo peccatum
originale non est unus habi-
tus, sed plures.

¶ 3 Præter. Peccatum originale in-

sicit omnes animarum partes: sed diuersæ partes animarum sunt diuersæ subiecta peccati, ut ex p̄m̄is patet. Cum igitur unum peccatum non possit esse in diuersis subiectis, uidetur quod peccatum originale non sit unus, sed multa.

C SED CONTRA est, quod dicitur
Iohannis 1. Ecce agnus Dei, ecce
qui tollit peccatum mundi. quod
singulariter dicitur, quia peccatum
mundi, quod est peccatum originale, est unus, ut gloss. * ibidem
exponit.

R E S P O N D E O. Dicendum,
quod in uno homine est unus pec-
catum originale, cuius ratio du-
pliciter accipi potest. Vno modo
ex parte causa peccati originale.
* dictum est. n. supra, quod solū
primum peccatum primi parentis
in posteros traducitur: unde
peccatum originale in uno homi-
ne est unus numero, & in
omnibus hominibus est unus
proportione in respectu. s. ad pri-
mum principium. Alio modo po-
test accipi ratio eius ex ipsa es-
tia originalis peccati. In omni enim
inordinata dispositione uni-
tas speciei considerarur ex parte
causæ: unitas autem secundum nu-
merum ex parte subiecti, sicut tpa
tet in agritudine corporali. sunt
diuersæ agritudines specie, que
ex diuersis causis procedunt, pu-
ta, ex superabundantia calidi, vel
frigidi, vel ex ictione pulmonis,
vel hepatis: una autem agritudo
secundum speciem in uno homi-
ne, non est nisi una numero. Cā
autem huius corruptæ dispositio-
nis, que dicitur originale pecca-
tum, est una tantum scilicet pri-
uatio originalis iustitiae, per
quā sublata est subiectio huma-

D A TERTIVM dicendum, quod pri-
uatio originalis inficit diuersæ
partes animarum secundum quod
partes unius totius: sicut & iustitia
originalis continebat omnes ani-
marum in unum. & ideo est unum
tantum peccatum originale, sicut etiam
est una febris in uno homine, quamvis diuersæ partes
corporis grauentur.

Vtrum originale peccatum sit con-
cupiscentia.

E A D TERTIVM sic proceditur.
Videtur, quod peccatum ori-
ginalis non sit concupiscentia. Om-
ne enim peccatum est contra na-
tum, ut dicit * Damascenus in se-
cundo libro: sed concupiscentia
est secundum naturam. est enim
proprius actus uirtutis concupi-
scibilis, que est potentia naturalis.
ergo concupiscentia non est pecca-
tum originale.

¶ 2 Præter. Per peccatum originale
sunt in nobis passiones peccatorum,

attenditur, quod ad
bonum commutabi-
le conueruntur. &
in quaestione de Ma-
lo quæst. quarta arti-
fécundo aperte po-
nit malitia ex par-
te formalis in pec-
cato originali: de-
fectus autem aliarum
virium materialiter:
sed per formale in li-
tera hac non conclu-
ditur in ordinatione vo-
luntatis, sed priuatio
iustitiae originale-
ris, quam confitat
aliquid esse ab in or-
dinacione voluntatis.

D. 1007.

¶ Secundum di-
bium est, an for-
male in peccato o-
riginale sit priuatio
iustitiae originale-
ris totius, an in hoc
puta, in voluntate.
Litera enim
in calce corporis
articuli infert sim-
pliciter, quod pri-
uatio iustitiae origi-
nalis: in corpore
illatum, erat de pri-
uatione iustitiae ori-
ginalis per quam vo-
luntas subdita erat
Deo. & confirmatur
hoc, quia aliter
anima, si uolueret tantus
labor de uolunta-
te, quod est ea-
fa. & si sic est, qua-
re inuit in fine ab
soluto, quod est pri-
uatio originalis ius-
titiae?

¶ Ad evidenter
horum scindunt est,
quod originalis ius-
titia dicit tria, scilicet
donum supernatu-
rale, subiec-
tionem menuis ad
Deum, rectum or-
dinem voluntatis,
& omnium poten-
tiarum animarum ad
bonum. Et per op-
positum, priuatio iu-
stitiae originis mul-
tipliciter potest fu-
mi, ut priuat hoc,
uel illo. Et licet au-
tor alibi dixerit,

3. q. 23. ar. 3.
co. Et 2. dif.
30. q. 1. ar. 3.
cor. & ad 4.
& in expil.
& diff. 31. q.
2. arct. 1. ad 3.
3. ar. 1. ad 1.
& diff. 32. q.
1. ar. 1. ad 1.
3. & 4. Et
mal. q. 4. ar.
7. cor. 4. n. &
co. aut. defec-
tum voluntatis, aut
p. ro. & arti.
4. ad 2. &
ar. 6. ad 16.
Lib. 2. cap. 4.
& 30.

Z 4 discur-

QVAEST. LXXXII.

Adiscursus literè formaliter inspicatur, apparebit quod cum auctor debuisset inferre sic ergo aueratio voluntatis à Deo est forma

Ir in originali peccato, quia talis aueratio est directe contraria subiectiōni voluntatis ad Deum, quae erat causa originalis iustitiae, non intulit hoc, sed intulit sic ergo priuatio iustitiae originalis, per quam voluntas subdebetur

Q.3.art.4.

Dicitur deus est formaliter in originali peccato, infinitus per hoc quod non ipsius subiectio-

ar.pcc.ad 1.

priuatio, quam significat aueratio, sed sola doni facientis illam subiectio-

Lib.10.ca.7.

tom.5.

ar.pcc.præce.

natio, & secundum hoc, nullum voluntatis defectum in formaliter originali peccati claudit. Si tamen libianeta verba q̄s

non multum

scilicet, a pri-

ton.1.

q.9.arti.3.

considerant, scili-

cet, omnis autem

alia mordinatio virium anima ad ma-

teriale spectat: con-

iectura h̄c, quod in-

tendetur, quod que-

dam inordinatio ui-

rum anima spectat

ad formale, & omnis

alia spectat ad ma-

teriale. nisi enim

hoc intendetur, ho-

di dixisset, omnis alia,

sed dixisset, omnis

inordinatio virium

&c. Et secundum hoc, defectus subiectio-

natus humani-

mentis præcipue le-

cendum voluntati-

em, ad formale or-

iginalis peccati spe-

ciet. Videtur ini-

hi, quod sicut cum

loquimur de iusti-

ta originali, non

de illo tantum do-

no loquimur, sed

de ipsa subiectio-

nem ad Deum,

ab effectu donum illud declarans:

ita cum dicunt, Pri-

uatio originalis iu-

stitia, potest intellegi

cum priuatione

primi effectus: & potest litera concordari distingendo, quod ad

formale peccati originalis aliquid spectat primo, & aliiquid secun-

dario, & quod formale primo est sola priuatio doni illius, &

subiectio mentem, & præcipue voluntatem Deo: secundario au-

tem est etiam ipsa priuatio ipsius subiectio-

, & quod proper

primum author in litera concludendo dixerit ab auerione volun-

tatis ad priuationem iustitiae. Et proper secundum libiunxit,

Omnes autem alia inordinatio &c. ex his autem facile solvuntur

mota dubia. Erat primum dicunt, quod inordinatio voluntatis

est duplex, etiam opposita subiectio ad Deum: quodam re-

et conuersio ad obiectum. Prima significatur per auerionem;

secunda per conuersio-

ne, prima spectat secundario ad formale

peccati originalis absolute: secunda autem spectat ad materiale

secundum hanc literam dicentem, omnis alia inordinatio virium

animæ, & non dicit, omnis aliarum virium inordinatio. Confat-

namque quod priuatis voluntatis est alia inordinatio ab inordi-

natione aueronis, & est alius potest animæ ipsius, scilicet voluntatis.

Cum hoc tamen sit, quod priuatis sicut voluntatis

ARTIC. III.

F tatis ad malum inter materialia peccati originalis. Se habet in male, quia id quod se tenet ex parte at tuu, de haber in formate, dicamus quod de formalis, & materiali, si peccati originalis fuit loqui postumus. Primo absolute, & sic dicitur quod fuit ei priuatio originalis iustitiae, materiali est habitat concupi-

tie constantia de illi, ex inductio spofitione anima. Secunda, eti habens, & illi in eo ordinatio voluntatis originalis. Ita si puerificari, quod ibi dicitur, de thore.

¶ Ad secundum dicendum, quia in homine concupisibili

is naturaliter regitur ratione, in tantum concupiscentia, & ita peccatum originale materialiter quidem est concupiscentia, formaliter vero est defectus originalis iustitiae.

¶ Ad SECUNDUM ergo dicendum, quia in homine concupisibili

is naturaliter regitur ratione, in tantum concupiscentia est homini naturale, in quantum est secundum rationis ordinem. Concupiscentia autem que transcedit limites rationis, inest homini contra naturam, & talis est concupiscentia originalis peccati.

¶ Ad TERTIUM dicendum, quod sicut supra dictum est, passiones irascibilis ad passiones concupisibilis reducuntur sicut ad pri-

H cipaliores, inter quas concupiscentia uelementius invenitur, & magis sentitur, ut supra habitum est: & ideo concupiscentia attribuitur tanquam principiori, & in qua quodammodo omnes alias passiones includuntur.

¶ Ad TERTIUM dicendum, quod sicut in bonis, intellectus & ratio principaliatatem habent, ita conuerso, in malis inferior pars animalium principalior invenitur, quæ obnubilat, & trahit rationem, ut supra dictum est: propter hoc peccatum originale magis dicitur esse concupiscentia, quam ignoratio, licet est ignoratio inter defectus materiales peccati originalis contineat.

ARTICULVS IIII.

Vtrum peccatum originale sit aequaliter in omnibus.

¶ Ad QUARTVM sic proceditur. Videtur, quod peccatum originale non sit aequaliter in omnibus. Est enim peccatum originale

debatur Deo, est formale: ly, enim, per stringit applicando ad supremum anima: & enoniam prædictio iustitiae originalis in supremo anima non est eius prædictio secundum quid, immo est priuatio principialis, & non actualiter, quoniam exilla sequitur totius priuatio ratione uerum est, quod priuatio originalis iustitiae est finis in peccato originali, ut in calce corporis articulatur.

¶ Super questionis 8. articulum quartum.

I N ar. 4. eiusdem 8. q. dubium est, cur auctor, qui possumus originale esse habitum & concupiscentiam, & communia materiali, & formalis, in corpore huius articuli sola duo classis in peccato originali, quorum utrumque spectat ad formam de aliis faciens memoriam.

¶ Ad hoc breviter dicitur, quod in peccato originali sunt